

## Arrest

nr. 195 831 van 29 november 2017  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat Benoit DHONDT  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De verzoekende partij vecht de bevelscomponent aan van deze beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer, die verklaart te heten(1):*

*naam: G. F. T.*

*voornaam: H.*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Kameroense*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:*

*Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:*

*Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.*

*Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.*

*Vasthouding*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:**

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.*

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.*

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. ROWAERT, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ SINT-NIKLAAS*

*en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te MERKSPLAS,*

*de betrokkene, G. F. T., H., op te sluiten in de lokalen van het centrum te MERKSPLAS vanaf 22.11.2017”*

1.2. De verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op verwijdering op een nog niet bepaalde datum.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. Het enig middel luidt als volgt:

*"EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM juncto artikel 13 EVRM en artikels 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van artikel 12.1 van de Terugkeerrichtlijn, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe*

*Noch in de component bevel om het grondgebied te verlaten, noch in de beslissing tot terugleiding naar de grens, noch in de beslissing tot vasthouding wordt enige motivatie opgenomen omtrent artikel 8 EVRM.*

*Er wordt evenmin verwezen naar verzoekers verleden als student op het grondgebied, zijn legaal verblijf hier, of hij reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen of niet, of hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend of niet.*

*Verzoeker heeft daardoor geen enkele zekerheid over de beroepstermijn met betrekking tot de bestreden beslissing.*

Verzoeker heeft evenmin zekerheid of de verwerende partij wel op de hoogte is van zijn afgelopen legaal verblijf in België, zijn verblijf als student hier, en het privéleven dat hij hier heeft opgebouwd.

Artikel 12.1 van de Terugkeerrichtlijn zet duidelijk uiteen wat de vormvereisten zijn voor een terugkeerbesluit.

“Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan. De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.”

Gelet op het feit dat de nationale veiligheid geenszins op het spel lijkt te staan kan verzoeker niet begrijpen waarom verwerende partij voor een dergelijk ingrijpende maatregel volstaat met een zo summier feitenrelaas dat alle feiten met betrekking tot zijn individuele, concrete situatie over het hoofd ziet.

Er wordt louter gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Verzoeker heeft echter wel degelijk een geldig paspoort. Verwerende partij heeft zelf een visum afgeleverd aan verzoeker en weet dus tot wanneer zijn paspoort geldig is, dat geldig is tot augustus 2018. De motivering van de bestreden beslissing is in deze alvast feitelijk incorrect en kan niet volstaan om een dergelijk ingrijpende beslissing als de bestreden beslissing te schragen.

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”.

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Peñarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant. Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg. 167)

Indien een rechterlijke beslissing wordt gebaseerd op feiten en stukken waarvan partijen, of een van hen, zelf geen kennis hebben kunnen nemen en waarover zij dus geen standpunt hebben kunnen innemen, zou dat in strijd zijn met het fundamentele recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Verzoeker heeft door zijn detentie en de bijzonder korte beroepstermijnen maar een beperkte mogelijkheid een raadsman te raadplegen, die op zijn beurt geen toegang heeft tot het eigenlijke dossier, en dit tot net voor de zitting die volgt op het indienen van voorliggend verzoekschrift. Het

dossier werd opgevraagd bij de dienst Openbaarheid van bestuur (stuk 3) maar daar laat een dossier ongeveer een maand op zich wachten, terwijl verzoeker niet weet welke beroepstermijn loopt maar die maximum tien dagen betreft. Verzoeker kan zich enkel baseren op de bestreden beslissing en heeft geen toegang tot de stukken waarop verwerende partij zich baseert, zo die er zouden zijn.

Vermits niet over verzoekers dossier, verblijfsgeschiedenis en stukken wordt gecommuniceerd is het uiteraard goed mogelijk dat verwerende partij deze niet in rekening heeft genomen.

De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59.)

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, dat namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122).

Volgens auteurs Marleen Maes en Anja Wijnants wordt met een verwijzing naar deze rechtspraak de vraag beantwoord of de bewoording uit artikel 41, "de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden", zich beperkt tot de instellingen en organen van de Unie dan wel wordt uitgebreid naar de instanties, i.e. besturen, van de lidstaten. Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte" in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

De bestreden beslissing had een motivering moeten bevatten die verzoeker toeliet om te begrijpen dat zijn studies hier, zijn legaal verblijf op het grondgebied, en het privéleven dat hij hier in die tijd heeft opgebouwd in overweging werden genomen door de verwerende partij en werden afgewogen tegen het publieke belang om verzoeker, geenszins een crimineel of veelpleger maar een doodbrave student die het een en ander heeft zien mislopen in zijn leven, van het grondgebied verwijderd te zien.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: "However, as Article 8 also protects the right to

establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect." (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.)

Verzoeker bevindt zich sinds 2013 op het grondgebied, heeft hier gestudeerd en van een verblijfsrecht genoten. Hij werd door een vrijwilligersorganisatie, VLOS in Sint-Niklaas, geholpen, maar deed op zijn beurt ook vrijwilligerswerk voor hen. Verzoeker heeft daardoor duurzame banden met zijn omgeving opgebouwd.

Uit de geciteerde paragraaf van het *Üner* arrest blijkt dat de Grote Kamer meent dat een migrant die verblijfsrecht genoten heeft een beschermingswaardig privéleven heeft dat in rekening moet gebracht worden.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie over dit privéleven. Dit werd op geen enkele manier in rekening gebracht door verwerende partij.

Elke lidstaat heeft het recht het verblijf en binnenkomst van vreemdelingen te controleren onder het EVRM. Het EVRM garandeert geen recht op verblijf of binnenkomst op zich, en in *Üner v. Nederland* stelt de Grote Kamer van het Hof daarbij in §54 " (...) and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-I, p. 91, § 52; *Mehemi v. France*, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p. 1971, § 34; *Boultif v. Switzerland*, cited above, § 46; and *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, ECHR 2003-X, § 113)"

Een lidstaat kan dus in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling het land uitzetten, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

In *Üner t. Nederland* zet de Grote Kamer nog eens de lijnen uit met betrekking tot artikel 8 EVRM in het geval er een misdrijf gepleegd werd. Er wordt aangegeven dat zelfs als de bepaling geen absoluut recht op niet-verwijdering inhoudt, de case-law van het Hof wel erg duidelijk maakt dat er omstandigheden zijn waarbij een verwijdering aanleiding geeft tot een schending van het recht op een privéleven.

"Even if Article 8 of the Convention does not therefore contain an absolute right for any category of alien not to be expelled, the Court's case-law amply demonstrates that there are circumstances where the expulsion of an alien will give rise to a violation of that provision (see, for example, the judgments in *Moustaquim v. Belgium*, *Beldjoudi v. France* and *Boultif v. Switzerland*, cited above; see also *Amrollahi v. Denmark*, no. 56811/00, 11 July 2002; *Yilmaz v. Germany*, no. 52853/99, 17 April 2003; and *Keles v. Germany*, 32231/02, 27 October 2005)." (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §57)

Het Hof geeft in *Üner v. Nederland* aan wat de criteria zijn die gebruikt moeten worden om in te schatten of een inmenging in het privéleven noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is t.o.v. een legitiem doel:

"In the case of *Boultif* the Court elaborated the relevant criteria which it would use in order to assess whether an expulsion measure was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued. These criteria, as reproduced in paragraph 40 of the Chamber judgment in the present case, are the following:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;

- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
- the nationalities of the various persons concerned;
- the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
- whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
- whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.

58. The Court would wish to make explicit two criteria which may already be implicit in those identified in the *Boultif* judgment: - the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination. As to the first point, the Court notes that this is already reflected in its existing case law (see, for example, *Şen v. the Netherlands*, no. 31465/96, § 40, 21 December 2001, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 47, 1 December 2005) and is in line with the Committee of Ministers' Recommendation Rec(2002)4 on the legal status of persons admitted for family reunification (see paragraph 38 above). As to the second point, it is to be noted that, although the applicant in the case of *Boultif* was already an adult when he entered Switzerland, the Court has held the "Boultif criteria" to apply all the more so (*à plus forte raison*) to cases concerning applicants who were born in the host country or who moved there at an early age (see *Mokrani v. France*, no. 52206/99, § 31, 15 July 2003). Indeed, the rationale behind making the duration of a person's stay in the host country one of the elements to be taken into account lies in the assumption that the longer a person has been residing in a particular country the stronger his or her ties with that country and the weaker the ties with the country of his or her nationality will be. Seen against that background, it is self-evident that the Court will have regard to the special situation of aliens who have spent most, if not all, their childhood in the host country, were brought up there and received their education there." (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §§57-58)

*In het geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient bijgevolg te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, quod non.*

*Rekening houdend met het feit dat er niet wordt verwezen naar enig misdrijf dat gepleegd werd door verzoeker, er geen geschiedenis van inbreuken op de strafwet voorhanden is, er geen recidive of ander risico is, is niet duidelijk welke publieke belangen om verzoeker verwijderd te zien precies meespelen. Het is niet duidelijk waarom verzoekers verwijdering 'noodzakelijk' is in een democratische samenleving.*

*Het is op zijn minst noodzakelijk dat verwerende partij de noodzaak in een democratische samenleving van verzoekers verwijdering expliciet maakt, of enigszins controleerbaar voor verzoekende partij, zodat hij weet of, en op welke gronden hij beroep kan aantekenen.*

*Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka t. België*, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.*

*Gelet op het feit dat verzoeker in detentie zit, er beroepstermijnen gelden waarvan verzoeker niet kan weten of deze nu 5 of 10 dagen zullen bedragen, hij niet binnen die beroepstermijn inzage kan krijgen in zijn dossier alvorens hij effectief beroep aantekent, de motieven omtrent de noodzakelijkheid van de verwijdering en de proportionaliteit ervan in het licht van artikel 8 EVRM geenszins uit de eigenlijke motieven blijkt, heeft verwerende partij niet enkel niet voldaan aan de materiële en procedure verplichtingen vervat in artikel 8 EVRM, maar evenmin aan de verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat verzoeker in staat zou zijn waarom een dergelijk*

*drastische beslissing genomen wordt, waardoor verzoekers rechten van de verdediging zijn geschonden, de voorwaarde van een doeltreffende voorziening is rechte niet voldaan werd, en de motiveringsplicht werd geschonden die een toereikende motivering vereist zodat verzoeker onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft beroep aan te tekenen.*

2.2.2.2. De verzoekende partij betoogt in eerste instantie dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort en dat de motivering op dit vlak dus niet correct is. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij thans nog in het bezit is van een geldig paspoort. Het gegeven dat zij er mogelijk ooit één heeft gehad, doet daaraan geen afbreuk. Daarenboven is de verwijzing naar het niet in het bezit zijn van een geldig paspoort slechts één van de motieven die werden gehanteerd om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Dat risico wordt verder ook gestoeld op het niet in het bezit zijn van een geldig visum of een geldige verblijfstitel en op het feit dat de verzoekende partij geen officieel verblijfsadres heeft. Deze twee motieven worden niet betwist, zodat het niet in het bezit zijn van een geldig paspoort een overtollig motief is in het licht van het motiveren van het risico op onderduiken en de verzoekende partij. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat in het licht van de hiervoor gemaakte vaststellingen een verkeerde toepassing zou zijn gemaakt van artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet te weten welke beroepstermijn loopt, blijkt dat niet wordt betwist dat de vordering tijdig werd ingediend, zodat zij hier geen blijk geeft van enig belang.

Het betoog van de verzoekende partij komt er in essentie op neer dat de bestreden beslissing een motivering had moeten bevatten die haar toeliet om te begrijpen dat haar studies hier, haar legaal verblijf op het grondgebied, en het privéleven dat zij hier in die tijd heeft opgebouwd in overweging werden genomen door de verwerende partij en werden afgewogen tegen het publieke belang om verzoeker, geenszins een crimineel of veelpleger maar een doodbrave student die het een en ander heeft zien mislopen in zijn leven, van het grondgebied verwijderd te zien. Door dat niet te doen, zo betoogt zij, heeft de gemachtigde een schending begaan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) , en daardoor ook van de verder opgesomde rechtsregels en –beginselen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Artikel 7 van het Handvest luidt:

*‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.’*

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

De Raad is van oordeel dat, opdat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, zij in eerste instantie met concrete elementen moet aantonen dat zij een privéleven heeft in België dat beschermenswaardig is in de zin van de voormelde bepaling.

De verzoekende partij stelt dienaangaande dat zij sinds 2013 op het grondgebied verblijft, dat zij hier heeft gestudeerd en een verblijfsrecht heeft genoten, dat zij door een vrijwilligersorganisatie in Sint-Niklaas werd geholpen en zij op haar beurt ook vrijwilligerswerk deed voor deze organisatie en dat zij daardoor duurzame banden met haar omgeving heeft aangetoond. Verder wijst zij naar rechtspraak van het EHRM waarin het beschermenswaardige privéleven van gevestigde vreemdelingen wordt gekaderd.



In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het verleden weliswaar een verblijfsrecht had in België als student, maar zij kan niet worden bijgetreden waar zij meent te kunnen laten gelden dat daaruit ipso facto een beschermenswaardig privéleven kan worden afgeleid. Immers, sedert 2015 heeft de verzoekende partij haar verblijfsrecht als student verloren en sedertdien verblijft zij illegaal in het land. In die omstandigheden komt het haar des te meer toe om, zoals reeds gesteld, met concrete elementen aan te tonen dat zij wel degelijk een privéleven heeft zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de contacten die zij mogelijks zou kunnen hebben opgebouwd tijdens haar studies, in de periode tijdens dewelke zij legaal in België verbleef (2013-2015) nog steeds zou hebben. De loutere verwijzing naar het feit dat zij door een vrijwilligersorganisatie werd bijgestaan –uit het administratief verslag blijkt dat zij eten en drinken krijgt van deze organisatie- en dat zij voor deze organisatie zelf vrijwilligerswerk deed, volstaat geenszins om aannemelijk te maken dat zij een duurzame binding heeft met België of dat zij hier duurzame contacten heeft uitgebouwd. Eén en ander klemt des te meer nu de verzoekende partij luidens datzelfde administratief verslag heeft verklaard in een kraakpand te hebben verbleven en geen informatie kan geven over haar inkomsten.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijk, economisch en sociaal netwerk ten opzichte van haar omgeving en gemeenschap heeft in België, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat de gemachtigde verder zou hebben moeten motiveren dan hetgeen zij in casu heeft gedaan, lijkt dan ook op het eerste gezicht niet op te gaan.

Ten slotte blijkt uit niets dat de verwerende partij gebruik zou hebben gemaakt van stukken of elementen waarvan de verzoekende partij geen kennis zou hebben en waarover zij dus geen standpunt zou kunnen innemen. Het wordt dan ook niet aangetoond dat het recht op een doeltreffende rechtsbescherming zou zijn geschonden.

Geen van de vermeende schendingen zijn aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS